

[Justitsministeren.]

gennemføre den Udrensning, som vil være nødvendig, forinden man paabegynder Genopbygningen af, hvad der i de 5 Aar under den tyske Besættelse er slaaet i Stykker. Som det fremgaar af Straffelovstillæggets Titel, er det Forræderne og dem, der paa anden Maade har øvet landsskadelig Virksomhed, som skal rammes gennem denne Lovgivning. De, der har arbejdet med paa Landets Ulykke eller har modarbejdet Befrielsen ved landsskadelig Virksomhed af den Art, som er nævnt i Forslaget, skal straffes, og de maa straffes strengt, men det maa ske paa en Maade, som er det danske Folk værdig, derved at Afgørelsen overlades til Domstolene, og at Straffesagerne gennemføres i den lovlige Retsplejes Former og med Iagttagelse af de Hensyn, som en forsvarlig Retspleje kræver.

For at en Udrensning som den, der nu forestaar, skal kunne ske til Bunds, vil det være nødvendigt, at der tillægges de Lovbestemmelser, som gives, tilbagevirkende Kraft, og i Overensstemmelse hermed udtales det i Forslagets § 1, at Loven kommer til Anvendelse paa Handlinger, der er foretaget i Tiden fra og med den 9. April 1940 og indtil et Aar efter Lovens Ikrafttræden. Der gives altsaa disse nye og strengere Straffebestemmelser tilbagevirkende Kraft, for saa vidt den strafbare Handling er begaaet under Besættelsen.

Man fraviger herved det almindelige Princip, som dansk Ret hidtil har fulgt, og som ogsaa har fundet Udtryk i den gældende Straffelov af 1930, at en ny og strengere Straffelov ikke bør have tilbagevirkende Kraft. Naar man har indtaget dette Standpunkt, skyldes det, at den Straffelov, vi havde den 9. April 1940, var givet med normale og fredelige Forhold for Øje, og Loven har derfor ikke kunnet afgrænse Omraadet for, hvad der skulde være strafbart under Forhold, som Loven ikke har kunnet forudse. Ingen havde regnet med, at Landet skulde blive prisgivet en Magt, hvis „aandelige“ Vaaben var Løgn, og hvis Magtudfoldelse var Terror, og den Mulighed, som normalt foreligger for at ændre Straffelovgivningen, naar Tidens Tarv kræver det, har Regeringen jo i Aarene under Besættelsen været afskaaret fra at benytte. Der er derved opstaaet et Hul i Lovgivningen som Følge af, at den danske Lovgivningsmagt ikke har kunnet lovgive i disse Aar i Overensstemmelse med den Retsopfattelse, som var den almindelige i Befolkningen. Det er dette Hul i Lovgivningen,

man nu søger udfyldt gennem de fremsatte Lovforslag.

Enhver Lovgivning har jo sin sidste Begrundelse i Retsfølelsen, og det vilde være mere krænkende for Retsfølelsen, om forbryderiske Handlinger af den Art, som vi under Besættelsen har været Vidne til, og som den almindelige Opfattelse i Befolkningen klart har fordømt, ikke nu skulde medføre alvorlige Straffe, end det vilde krænke Retsfølelsen, om man i denne Situation benytter den Udvej at give disse nye Straffebestemmelser tilbagevirkende Kraft, en Fremgangsmaade, som Grundlovens Bestemmelser ikke er til Hinder for at følge. Der staar bag ved Forslaget om, at disse Bestemmelser faar tilbagevirkende Kraft, en enstemmig Folkevilje, og over for denne kan der ikke anføres noget holdbart Argument for at lade Samfundet forblive værgeløst over for Forbrydere, hvis Gerninger har rystet os alle paa det dybeste.

Efter Forslaget gives der alene Lovens Bestemmelser tilbagevirkende Kraft fra den 9. April 1940. Ogsaa før denne Dato er der forekommet landsforræderiske Handlinger, men afgørende retlige Overvejelser taler dog imod at give Loven Virkning forud for den 9. April 1940. Dette er da heller ikke absolut nødvendigt, idet allerede den gældende Straffelov hjemler strenge Straffe for Landsforræderi og Højforræderi.

Lovforslaget anerkender Datoen den 29. August 1943 som skelsættende, for saa vidt som det i den Form, Forslaget har faaet under Behandlingen i Folketinget, fastsætter Straffrihed for Handlinger, foretaget forinden den 29. August 1943, saafremt der er handlet i Henhold til Lov eller til Ordre eller Anvisning givet af en lovlig dansk Myndighed inden for dennes Omraade. Forslaget hjemler dernæst Mulighed for, at Tiltale kan undlades eller Straffen nedsættes eller i særlige Tilfælde bortfalde, for saa vidt angaar Handlinger, der under samme Forudsætning er begaaet den 29. August 1943 eller senere.

Med Hensyn til Strafarterne skal jeg fremhæve, at der efter Forslaget kun er Mulighed for at idømme enten Livsstraf eller Fængselsstraf. Livsstraf blev som bekendt afskaffet ved Straffeloven af 1930, hvorved man tilendebrogte en Udvikling, som var paabegyndt længe forinden, idet Dødsstraf i mere end 50 Aar ikke var blevet fuldbyrdet her i Landet. Det er ikke Tanken at bryde denne Linie og at søge gennemført Dødsstraf — eller Livsstraf, som det kaldes i Forslaget — ogsaa for Forbrydelser, som